

Имати петљу и друге песме – Марија Вуловић

ГЛЕДАЈУЋИ У ВИНО

Пурпурна течност у чаши с високом потпетицом
Тихи наговештај бруталног невремена

Замишљам распрелу утробу грожђа
И предочавам себи како је лепо умрети
У вину утопити се у Бахусовој зеници
Поринути се као папирни брод у брисан простор
У неопевану празнину између два несна
Водити љубав са стакленим зидом целивати чашу
Као да је молитвена и као да из ње плачу
Остареле и безубе све Анђелије које су мириле
Завађену браћу одбивши да постану змије-отровнице
А то су им наређивали они који су им се заривали у трбухе
Из којих су после врштали синови као коњи Дамјанови
In vino veritas in vino in vivo

Да наздравимо у име времена које је исцурило
Погледај боце су празне и свуда је фајронт
Из напрелог огледала у мене зури мргуд-старица
А оставила сам у том огледалу кремен-девојку
Верујте кремен-девојку сам оставила и рекла јој
Причекај одох да завршим факултет да израђам децу
Наћем стални посао подигнем стамбени кредит
Да испратим оне који су ме правили и рађали
Да паднем и устанем још који пут као што доликује

Рекла је то је у реду рекла је само не заборави
Да се вратиш хајде ти сад ћу ја пожуривала ме
Пурпурна течност у напрслој чаши лако је задрхтала

НЕКЕ СРЕДОВЕЧНЕ ЖЕНЕ

Обрех се међу средовечним женама
Довукох своје боре стечене фобије ноћна знојења
Климактеричне валунге и сумрачне маглине
А оне у реторти припремају еликсир који ће
Им вратити младост што у ништо оде младост
Неповратно изгубљену оне верују неко ће их
Заволети осветиће се бившим мужевима
„Видеће они“ и „видеће ови“ прете средовечне жене
Намерне да некуд стигну намерене да буду виђене
Вештачки бисери у вилицама средовечних жена
Делују блештаво бело и отужно ти зуби купљени на рате
Купљени од јубиларних награда закинути на дечјим
рођенданима
Ти зуби који не могу да прегризу лепљиву траку
У чељустима средовечних жена увек имају претеће
Намере боже како се плаше како стрепе над сваким
Менструалним циклусом да ли ће бити последњи
Само да им не увену још не само да им не увену
мушкатле међу ногама

НАКОН СВИХ ОВИХ ГОДИНА

Цитираш Зигмунта Баумана распричао си се
О елити паразита која је поробила човечанство
А ја прижељкујем да ми говориш о љубави
Неке ствари и остало Жак Превер на пример
Да кажеш Ниси остарила шта је тридесет година
Што се препречило између јуче и сада

Још си лепа имаш фовистичку тачку
У оку ја бих то да чујем *Cum laude cum laude*

Сат ми је стао пре три деценије механизам је закочио
Нешто се непоправљиво пореметило
Између велике и мале казальке знали смо одувек
Толико дуго те заборављам по туђим загрљајима
По читаоницама студентским домовима по градском превозу
По факултетима амфитеатрима суморним варошима
По порођајним салама болничким собама
По обдаништима и школама по венчањима и сахранама

А ти би сад о Бауману и пољској социологији
Има ли смисла да те прекинем умрла ми је мајка
Израђала сам децу рвем се с кредитима овај штропот је мој

Одјеби са свим својим Бауманима докони
Ларпурлартисто кад порастеш до Мике Пантића
Можда ћеш научити како да упецаш ражу

ИМАТИ ПЕТЉУ

(Б. Савићу, другу, мом)

Твоје време почиње у поноћ и на ветрометини.
Једној Украјинки ноћас су убили град.
Рушевине су рај за гуштере. У њиховом хладнокрвљу
Расте слепа жеља да зареже као змајеви.
Све је то обрнуто пропорционално
Меланхоличном бескрају твога срца.
Од оних си који благонаклоно праштају
Човечанству, мада би радије био селица
И бегунац. Ноге су ти дубоко закопане,
Али су ти главу окрилатиле књиге и патње,
Па ти очи, насукане под ожиљком врх чела,
Жаруље, по облацима теревенче. У дослуху си
Са свицима и рибама. Спорадично сијаш
И неспокојно ћутиш. У овом осоју, на пустој
Пољани, ти би сунцокрете, дивље, да засадиш.

О ПЕСНИКИЊИ

Марија Вуловић, рођ. Јовановић (1978, Ужице), професор српског језика и књижевности. Дипломирала на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за српску књижевност и језик.

Као гимназијалка важила је за једног од најталентованијих песника своје генерације. Након дуже паузе

(деценијске), враћа се поезији и за кратко време стиче пажњу читалачке јавности, како у земљи тако и у иностранству. Поезију у два наврата објављује у „Књижевним новинама“, потом у „Балканском књижевном гласнику“, „Шрафу“, „Међају“, „Књижевним вертикалама“, „Сребрном вјенцу“... и другим зборницима за књижевност, културу и уметност.

Аутор је збирке песама „Одмрежавање“ (КОВ, 2023) чији је уредник Михајло Пантић, а рецензију је написала Тања Ступар Трифуновић.

Живи и ради у Чајетини и мајка је трију девојчица: Вање, Саре и Сање.

